

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

17. července 2008*

Ve věci C-66/08,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 35 EU, podaná rozhodnutím Oberlandesgericht Stuttgart (Německo) ze dne 14. února 2008, došlým Soudnímu dvoru dne 18. února 2008, v řízení týkajícím se výkonu evropského zatýkacího rozkazu proti

Szymonu Kozłowskiému,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení V. Skouris, předseda, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, G. Arestis a L. Bay Larsen (zpravodaj), předsedové senátů, J. Makarczyk, P. Küris, E. Juhász, A. Ó Caoimh, P. Lindh a J.-C. Bonichot, soudci,

generální advokát: Y. Bot,
vedoucí soudní kanceláře: B. Fülöp, rada,

* Jednací jazyk: němčina.

s přihlédnutím k usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 22. února 2008 o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce ve zrychleném řízení na základě čl. 104a prvního pododstavce jednacího řádu,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 22. dubna 2008,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Sz. Kozłowského M. Stirnweißem, Rechtsanwalt,
- za německou vládu M. Lummou a J. Kemper, jako zmocněnci,
- za českou vládu M. Smolkem, jako zmocněncem,
- za dánskou vládu J. Beringem Liisbergem, jako zmocněncem,
- za francouzskou vládu J.-C. Niolletem, jako zmocněncem,
- za italskou vládu F. Arenou, avvocato dello Stato,

vydává tento

Rozsudek

- ¹ Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. L 190, s. 1, dále jen „rámcové rozhodnutí“).

- ² Tato žádost byla předložena v rámci řízení o výkonu evropského zatýkacího rozkazu, který vydal dne 18. dubna 2007 Sąd Okręgowy w Bydgoszczy (krajský soud Bydgoszcz, dále jen „polský vystavující justiční orgán“) prováděného Generalstaatsanwaltschaft Stuttgart (dále jen „německý vykonávající justiční orgán“) proti Sz. Kozłowskiému, polskému státnímu příslušníkovi.

Právní rámec

Právo Evropské unie

- 3 Podle pátého bodu odůvodnění rámcového rozhodnutí:

„Z cíle stanoveného pro Evropskou unii stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva vyplývá zrušení vydávání mezi jednotlivými členskými státy a jeho nahrazení systémem předávání mezi justičními orgány. Dále zavedení zjednodušeného systému předávání odsouzených nebo podezřelých osob za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních umožňuje odstranit složitost a možné prodlení spojené se stávajícími postupy vydávání. Tradiční vztahy spolupráce, které až dosud převládaly mezi jednotlivými členskými státy, by měly být nahrazeny systémem volného pohybu soudních rozhodnutí ve věcech trestních, zahrnujícím jak rozhodnutí předcházející odsouzení, tak i pravomocná rozhodnutí, v prostoru svobody, bezpečnosti a práva.“

- 4 Sedmý bod odůvodnění rámcového rozhodnutí upřesňuje:

„Jelikož cílů týkajících se nahrazení systému mnohostranného vydávání založeného na Evropské úmluvě o vydávání ze dne 13. prosince 1957 nelze dostatečně dosáhnout jednostranným jednáním členských států, a proto, z důvodu jejich rozsahu a účinků, jich může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Rada přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity ve smyslu článku 2 Smlouvy o Evropské unii a článku 5 Smlouvy o založení Evropského společenství. [...]“

5 Osmý bod odůvodnění rámcového rozhodnutí stanoví:

„Rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu musí podléhat dostatečné kontrole, což znamená, že justiční orgán členského státu, ve kterém byla vyžádaná osoba zatčena, bude muset přijmout rozhodnutí o jejím předání.“

6 Článek 1 odst. 1 a 2 rámcového rozhodnutí vymezuje evropský zatýkací rozkaz a povinnost jej vykonat následujícím způsobem:

„1. Evropský zatýkací rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojené[ho] s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.“

7 Článek 2 odst. 1 rámcového rozhodnutí stanoví:

„Evropský zatýkací rozkaz lze vydat v případech jednání [...], nebo byl-li již rozsudkem uložen trest nebo nařízeno ochranné opatření, v případě trestu nebo ochranného opatření v délce nejméně čtyř měsíců.“

8 Článek 3 rámcového rozhodnutí vyjmenovává tři „[d]ůvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu“.

- 9) Článek 4 rámcového rozhodnutí, nazvaný „Důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu“, v sedmi bodech uvádí zmiňované důvody. Bod 6 v tomto ohledu stanoví:

„Vykonávající justiční orgán může odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu:

[...]

- 6) byl-li evropský zatýkací rozkaz vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, vyžádaná osoba se zdržuje ve vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má trvalé bydliště a tento stát se zaváže provést výkon trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody v souladu se svým vnitrostátním právem.“

- 10) Článek 5 rámcového rozhodnutí s názvem „Záruky, které musí v určitých případech poskytnout vystavující členský stát“ zní takto:

„Výkon evropského zatýkacího rozkazu vykonávajícím justičním orgánem může podle práva vykonávajícího členského státu podléhat těmto podmínkám:

[...]

- 3) je-li osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání, státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo zde má trvalé bydliště, může být předání podmíněno tím, že osoba bude po vyslechnutí vrácena do vykonávajícího členského státu, aby zde vykonala trest odnětí svobody nebo

ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody uložené ve vystavujícím členském státě.“

- 11 Článek 6 rámcového rozhodnutí s názvem „Určení příslušných justičních orgánů“ stanoví:

„1. Vystavujícím justičním orgánem je justiční orgán vystavujícího členského státu, který je příslušný pro vydání evropského zatýkacího rozkazu podle práva tohoto státu.

2. Vykonávajícím justičním orgánem je justiční orgán vykonávajícího členského státu, který je příslušný k výkonu evropského zatýkacího rozkazu podle práva tohoto státu.

3. Každý členský stát informuje generální sekretariát Rady o příslušném justičním orgánu podle jeho práva.“

- 12 Z informace o datu vstupu Amsterodamské smlouvy v platnost zveřejněné v Úředním věstníku Evropských společenství ze dne 1. května 1999 (Úř. věst. L 114, s. 56) vyplývá, že Spolková republika Německo učinila prohlášení podle čl. 35 odst. 2 EU, kterým uznala pravomoc Soudního dvora rozhodovat o předběžných otázkách za podmínek stanovených v čl. 35 odst. 3 písm. b) EU.

Vnitrostátní právo

- 13 Rámcové rozhodnutí bylo do německého právního řádu provedeno § 78 až 83k zákona o mezinárodní právní pomoci v trestních věcech (Gesetz über die internationale Rechtshilfe in Strafsachen) ze dne 23. prosince 1982, ve znění zákona o evropském zatýkacím rozkazu (Europäisches Haftbefehlsgesetz) ze dne 20. července 2006 (BGBl. 2006 I, s. 1721, dále jen „IRG“), přičemž byla dodržena obvyklá terminologie v německém právu, podle níž je „předávání“ ve smyslu rámcového rozhodnutí označeno výrazem „vydávání“.
- 14 IRG rozlišuje mezi rozhodnutím o přípustnosti žádosti o vydání a rozhodnutím o samotné žádosti a o povolení vydání.
- 15 Podle § 29 až 32 IRG jsou Oberlandesgerichte (vrchní zemské soudy) v každém případě příslušné k přezkumu přípustnosti žádosti o vydání, na základě žádosti vykonávajícího justičního orgánu.
- 16 Naproti tomu, vykonávající justiční orgán je příslušný pro rozhodnutí o povolení vydání, pokud jde o žádosti o vydání předložené vystavujícím justičním orgánem členského státu.
- 17 Článek 4 bod 6 rámcového rozhodnutí byl, co se týče jiných osob než německých státních příslušníků, ať již jsou občany členského státu jiného než Spolková republika Německo nebo občany třetího státu, proveden § 83b odst. 2 písm. b) IRG. Podle tohoto ustanovení s názvem „Překážky pro vydání povolení“:

„Povolení k vydání cizince, který má své obvyklé bydliště v tuzemsku, může být dále odmítnuto, když

[...]

b) při vydání za účelem výkonu trestu cizinec po poučení nedá do soudního protokolu k vydání souhlas a převažuje jeho zájem hodný ochrany na výkonu trestu v tuzemsku [...]"

18 Z procesního hlediska upřesňuje § 79 odst. 2 IRG podmínky, za kterých je rozhodováno o žádosti o vydání, následujícím způsobem:

„Před rozhodnutím Oberlandesgericht o přípustnosti [žádosti o vydání] rozhodují orgány příslušné pro povolení [„Generalstaatsanwaltschaften“] o tom, zda zamýšlí uplatnit překážky pro vydání povolení podle § 83b. Rozhodnutí o neuplatnění překážek pro vydání povolení musí být odůvodněno. Toto rozhodnutí podléhá přezkoumání Oberlandesgericht [...]"

Původní řízení a předběžné otázky

19 Rozsudkem ze dne 28. května 2002, který vydal Sąd Rejonowy w Tucholi (obvodní soud v Tuchole) (Polsko) byl Sz. Kozłowski odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání pěti měsíců za trestný čin poškozování cizí věci. Trest uložený tímto rozsudkem se stal pravomocným, nicméně nebyl dosud vykonán.

20 Od 10. května 2006 se Sz. Kozłowski nachází ve věznici Stuttgart (Německo), kde vykonává trest odnětí svobody v trvání tří let a šesti měsíců, ke kterému byl odsouzen

dvěma rozsudky Amtsgericht Stuttgart ze dne 27. července 2006 a 25. ledna 2007, za 61 podvodů spáchaných v Německu.

- 21 Polský vystavující justiční orgán evropským zatýkacím rozkazem ze dne 18. dubna 2007 požádal německý vykonávající justiční orgán o předání Sz. Kozłowského pro účely výkonu trestu odnětí svobody v trvání pěti měsíců, který posledně uvedenému uložil Sąd Rejonowy w Tucholi.
- 22 Szymon Kozłowski byl v této věci dne 5. června 2007 vyslechnut Amtsgericht Stuttgart. Během tohoto výslechu posledně uvedenému soudu sdělil, že nesouhlasí se svým předáním polskému vystavujícímu justičnímu orgánu.
- 23 Dne 18. června 2007 německý vykonávající justiční orgán Sz. Kozłowskému oznámil, že nezamýšlí uplatňovat překážky pro vydání povolení. Podle tohoto orgánu totiž neexistuje překážka pro vydání povolení ve smyslu § 83b IRG a zejména dotyčný nemá obvyklé bydliště v Německu. Opakované pobyty dotyčného na německém území se vyznačovaly pácháním trestných činů, aniž by byla vykonávána jakákoli legální činnost.
- 24 V důsledku toho požádal německý vydávající justiční orgán Oberlandesgericht Stuttgart o povolení výkonu tohoto evropského zatýkacího rozkazu, maje za to, že není třeba zahájit šetření, kde, u koho a za jakým účelem se Sz. Kozłowski zdržoval v Německu.
- 25 Co se týče osobní situace Sz. Kozłowského, z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že podle rozsudků, na základě kterých byl odsouzen v Německu, je svobodný a bezdětný. Německý jazyk ovládá jen omezeně, či spíše ho neovládá. Vyrostl a následně pracoval v Polsku až do konce roku 2003. Následně pobíral v tomto členském státě po dobu přibližně jednoho roku podporu v nezaměstnanosti.

26 Předkládající soud vychází z předpokladu, že od února 2005 do 10. května 2006, což je datum jeho zatčení v Německu, Sz. Kozłowski pobýval převažující dobu na německém území. Tento pobyt byl přerušen během vánočního volna v roce 2005 a snad rovněž v měsíci červnu 2005, jakož i v měsících únoru a březnu 2006. Příležitostně pracoval na stavbách, ale svou obživu si zajišťoval hlavně pácháním trestné činnosti.

27 Předkládající soud nakonec uvádí, že v rámci efektivní kontroly, kterou je posledně uvedený povinen provádět na základě § 79 odst. 2 IRG, musí stanovit, zda ve smyslu § 83b odst. 2 téhož zákona a v okamžiku, ke kterému bylo předání požadováno, se „obvyklé bydliště“ Sz. Kozłowského nacházelo na německém území a zda se tam stále nachází. V případě záporné odpovědi na tuto otázku by zmíněný soud měl povolit výkon evropského zatýkacího rozkazu na základě německého práva, protože jsou splněny všechny ostatní podmínky dle tohoto práva.

28 Za těchto podmínek se Oberlandesgericht Stuttgart rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Odporuje domněnce, že osoba se ve smyslu čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí [...], zdržuje nebo ‚má trvalé bydliště‘ ve [vykonávajícím] členském státě, skutečnost, že dotčená osoba

a) se ve [vykonávajícím] členském státě nezdržuje nepřetržitě;

b) se v něm nezdržuje v souladu s vnitrostátními předpisy upravujícími vstup a pobyt cizinců;

c) zde opakovaně páchá trestnou činnost nebo

d) v něm vykonává trest odnětí svobody?

- 2) Je provedení čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí takovým způsobem, že předání vlastního státního příslušníka [vykonávajícího] členského státu k výkonu trestu je proti jeho vůli vždy nepřijatelné, zatímco příslušným orgánům tohoto členského státu je přiznána posuzovací pravomoc pro účely výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného vůči příslušníkům jiných členských států, kteří nesouhlasí se svým předáním, v souladu s právem Unie, zejména se zásadami nediskriminace a občanství Unie podle čl. 6 odst. 1 EU ve spojení s článkem 12 ES a článkem 17 a následujícími ES, a pokud ano, musí být uvedené zásady zohledněny přinejmenším při výkonu uvedené posuzovací pravomoci?“

K předběžným otázkám

- 29 Úvodem je třeba připomenout, že, jak vyplývá z bodu 12 tohoto rozsudku, Soudní dvůr je v projednávaném případě příslušný k provedení výkladu rámcového rozhodnutí na základě článku 35 EU.

K první otázce

- 30 Podstatou první předběžné otázky předkládajícího soudu je, jaký je rozsah pojmů „má trvalé bydliště“ a „zdržuje se“ obsažených v čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí, a konkrétněji, zda v okolnostech, jako jsou okolnosti věci v původním řízení, může být osoba vyžádaná v rámci řízení o výkonu evropského zatýkacího rozkazu považována za osobu, na kterou se uplatní toto ustanovení.

- 31 Za účelem odpovědi na tuto otázku je třeba připomenout, že účelem rámcového rozhodnutí, jak vyplývá zejména z jeho čl. 1 odst. 1 a 2, jakož i z jeho pátého a sedmého bodu odůvodnění, je nahradit mnohostranný systém vydávání mezi členskými státy systémem předávání odsouzených nebo podezřelých osob mezi soudními orgány za účelem výkonu soudních rozhodnutí nebo trestního stíhání, přičemž tento posledně uvedený systém je založen na zásadě vzájemného uznávání (viz rozsudek ze dne 3. května 2007, *Advocaten voor de Wereld*, C-303/05, Sb. rozh. s. I-3633, bod 28).
- 32 Podle čl. 1 odst. 2 rámcového rozhodnutí musí členské státy vykonat evropský zatýkácí rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.
- 33 V tomto ohledu čl. 4 bod 6 rámcového rozhodnutí uvádí důvod, pro který je možné odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu, na základě kterého může vykonávající justiční orgán odmítnout vykonat takový rozkaz vydaný za účelem výkonu trestu odnětí svobody, pokud se vyžádaná osoba „zdržuje ve vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má trvalé bydliště“, a pokud se tento stát zaváže provést výkon tohoto trestu odnětí svobody v souladu se svým vnitrostátním právem.
- 34 Podle čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí je tak rozsah tohoto důvodu, pro který je možné odmítnout výkon, omezen na osoby, které, pokud nejsou státními příslušníky vykonávajícího členského státu, se v něm „zdržují“ nebo v něm „mají trvalé bydliště“. Nicméně význam a rozsah těchto dvou pojmů nejsou v rámcovém rozhodnutí vymezeny.
- 35 Komise Evropských společenství, i když připouští, že v některých jazykových zněních rámcového rozhodnutí může znění jeho čl. 4 bodu 6 znamenat, že pojem „zdržuje se“ je postaven na roveň s kritérii, jakými jsou bydliště nebo státní příslušnost, tvrdí, že toto ustanovení je třeba v každém případě vykládat tak, že skutečnost, že se vyžádaná osoba zdržuje na území vykonávajícího členského státu, je nezbytnou, ale nedostačující podmínkou pro uplatnění důvodu, pro který je možné odmítnout výkon, uvedeného ve zmíněném čl. 4 bodu 6.

- 36 V tomto ohledu je zajisté pravdou, že pojem „zdržuje se“ nelze vykládat natolik extenzivně, aby to znamenalo, že vykonávající justiční orgán může odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu z pouhého důvodu, že vyžádaná osoba se dočasně nachází na území vykonávajícího členského státu.
- 37 Nicméně čl. 4 bod 6 rámcového rozhodnutí nelze vykládat ani tak, že na vyžádanou osobu, která, aniž by byla státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo by v něm měla trvalé bydliště, se v něm zdržuje od určité doby, nelze v žádném případě nahlížet tak, že si mohla s tímto státem vytvořit pouta, která mohou odůvodnit možnost uplatnění tohoto důvodu, pro který je možné odmítnout výkon.
- 38 Z toho vyplývá, že bez ohledu na rozdíly v jazykových zněních zmíněného čl. 4 bodu 6, kategorie vyžádaných osob „zdržujících se“ ve vykonávajícím členském státě ve smyslu tohoto ustanovení není, jak tvrdila během jednání v této věci zejména nizozemská vláda, zcela irelevantní pro účely určení rozsahu téhož ustanovení.
- 39 V důsledku toho nepostačuje vzít v úvahu výraz „má trvalé bydliště“ ve smyslu čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí, ale je třeba rovněž určit, jakým způsobem může výraz „zdržuje se“ doplnit rozsah prvního z těchto dvou výrazů.
- 40 Na výklad čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí jednak nemůže mít vliv skutečnost, že podle znění čl. 5 bodu 3 téhož rámcového rozhodnutí týkajícího se osoby, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání, předání musí dle práva vykonávajícího členského státu splňovat podmínku obsaženou v tomto ustanovení pouze tehdy, je-li dotčená osoba státním příslušníkem nebo má trvalé bydliště v tomto členském státě, aniž by byl učiněn odkaz na to, že se tam „zdržuje“.

- 41 A dále pak, pokud jde o výklad pojmů „zdržuje se“ a „má trvalé bydliště“, je třeba upřesnit, že na rozdíl od toho, co tvrdí česká a nizozemská vláda, vymezení těchto dvou pojmů nelze ponechat na posouzení každého členského státu.
- 42 Z požadavků jak jednotného použití práva Unie, tak zásady rovnosti vyplývá, že znění ustanovení tohoto práva, které výslovně neodkazuje na právo členských států za účelem vymezení svého smyslu a dosahu, musí být zpravidla vykládáno autonomním a jednotným způsobem v celé Unii, přičemž tento výklad je třeba nalézt s přihlédnutím ke kontextu tohoto ustanovení a k cíli sledovanému dotčenou právní úpravou (viz obdobně rozsudek ze dne 18. října 2007, Österreichischer Rundfunk, C-195/06, Sb. rozh. s. I-8817, bod 24 a citovaná judikatura).
- 43 Jelikož cílem rámcového rozhodnutí je, jak vyplývá z bodu 31 tohoto rozsudku, zavedení systému předávání mezi justičními orgány odsouzených nebo podezřelých osob za účelem výkonu soudních rozhodnutí nebo trestního stíhání na základě zásady vzájemného uznávání, přičemž proti tomuto předávání se vykonávající justiční orgán může postavit pouze na základě jednoho z důvodů pro odmítnutí zakotvených rámcovým rozhodnutím, výrazy „zdržuje se“ a „má trvalé bydliště“, jež určují rozsah působnosti jeho čl. 4 bodu 6, je třeba vymežit jednotně, jelikož se vztahují na autonomní pojmy práva Unie. Proto ve vnitrostátním právu, kterým se provádí tento čl. 4 bod 6, nemají členské státy právo přiznat těmto pojmům širší rozsah než rozsah vyplývající z takového jednotného výkladu.
- 44 Pro určení, zda v konkrétní situaci vykonávající justiční orgán může odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, musí posledně uvedený nejprve pouze stanovit, zda vyžádaná osoba je státním příslušníkem vykonávajícího členského státu, má v něm „trvalé bydliště“ nebo se v něm „zdržuje“ ve smyslu čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí, a spadá tak do působnosti tohoto ustanovení. Poté, a pouze pokud vykonávající justiční orgán konstatuje, že na zmíněnou osobu se uplatní jeden z výše uvedených výrazů, musí posoudit, zda existuje legitimní zájem odůvodňující, aby trest odnětí svobody nařízený ve vystavujícím členském státě byl vykonán na území vykonávajícího členského státu.

- 45 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, jak činí všechny členské státy, které Soudnímu dvoru předložily svá vyjádření, jakož i Komise, že cílem důvodu, pro který je možné odmítnout výkon, uvedeného v čl. 4 bodě 6 rámcového rozhodnutí, je zejména umožnit vykonávajícímu justičnímu orgánu přiznat zvláštní význam možnosti zvýšit vyhlídky na sociální znovuzačlenění vyžádané osoby po uplynutí trestu odnětí svobody, ke kterému byla odsouzena.
- 46 Výrazy „má trvalé bydliště“ a „zdržuje se“ se tudíž vztahují na situace, ve kterých osoba, vůči níž byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, buď zřídila své skutečné bydliště ve vykonávajícím členském státě, nebo si v důsledku stálého pobytu po určitou dobu v témže státě vytvořila pouto k posledně uvedenému státu, které je srovnatelné s poutem vzniklým v důsledku bydliště.
- 47 Vzhledem k informacím obsaženým v předkládacím rozhodnutí Sz. Kozłowski „nemá trvalé bydliště“ v Německu ve smyslu čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí. V důsledku toho se výklad provedený dále týká pouze pojmu „zdržuje se“ uvedeného v tomtéž ustanovení.
- 48 Pro určení, zda v konkrétní situaci existuje mezi vyžádanou osobou a vykonávajícím členským státem pouto, na jehož základě by bylo možné konstatovat, že se na tuto osobu vztahuje výraz „zdržuje se“ ve smyslu čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí, je třeba provést celkové posouzení více objektivních skutečností, kterými se vyznačuje situace dané osoby, mezi něž patří zejména délka, povaha a podmínky pobytu vyžádané osoby, jakož i rodinné a hospodářské vazby, které tato osoba udržuje k vykonávajícímu členskému státu.
- 49 Vzhledem k tomu, že vykonávajícímu justičnímu orgánu přísluší provést celkové posouzení pro určení nejprve toho, zda se na dotčenou osobu použije čl. 4 bod 6 rámcového rozhodnutí, jeden individuální faktor, kterým se vyznačuje dotčená osoba, v zásadě nemůže mít jako takový rozhodující význam.

- 50 Pokud jde o takové okolnosti, jaké jsou uvedeny předkládajícím soudem v písmenech a) až d) jeho první otázky, je třeba konstatovat, že okolnost uvedená v bodě a), podle které se vyžádaná osoba nezdržovala ve vykonávajícím členském státě nepřetržitě, a skutečnost popsaná v bodě b), podle které tato osoba se v něm nezdržuje v souladu s vnitrostátními právními předpisy týkajícími se vstupu a pobytu cizinců, mohou, aniž by byly samy osobě prvky umožňujícími dospět k závěru, že ve smyslu čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí se tato osoba „nezdržuje“ v tomto členském státě, nicméně mít význam pro vykonávající justiční orgán při jeho posouzení, zda dotčená osoba spadá do rozsahu působnosti zmíněného ustanovení.
- 51 Pokud jde o okolnost uvedenou v bodě c) první otázky, že tato osoba ve vykonávajícím členském státě opakovaně páchá trestnou činnost, a skutečnost popsanou v bodě d) téže otázky, že je v něm umístěna ve výkonu trestu odnětí svobody, je třeba konstatovat, že se jedná o skutečnosti nerelevantní pro vykonávající justiční orgán, když má nejprve určit, zda se dotčená osoba „zdržuje“ ve vykonávajícím členském státě ve smyslu čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí. Naproti tomu za předpokladu, že dotyčný „se zdržuje“ ve vykonávajícím členském státě, tyto prvky mohou mít určitý význam v rámci přezkumu, který je zmíněný orgán případně povinen následně provést za účelem zjištění, zda je odůvodněné odmítnout provedení evropského zatýkacího rozkazu.
- 52 Z toho vyplývá, že aniž by byly rozhodující, dvě z těchto čtyř okolností zmíněných předkládajícím soudem v jeho první otázce pod písmeny a) a b) mohou být významné pro vykonávající justiční orgán, má-li posoudit, zda situace dotyčného spadá do rozsahu působnosti čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí.
- 53 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že vzhledem k několika skutečnostem zmiňovaným předkládajícím soudem, kterými se vyznačuje situace takové osoby, jako je osoba dotčená v původním řízení, zejména k délce, povaze a podmínkám jejího pobytu, jakož i k neexistenci rodinných pout a pouze velmi slabým hospodářským vazbám s vykonávajícím členským státem, nelze na takovou osobu nahlížet tak, že se na ni vztahuje výraz „zdržuje se“ ve smyslu čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí.

54 S ohledem na všechny předcházející úvahy je třeba na první otázku odpovědět, že čl. 4 bod 6 rámcového rozhodnutí je nutno vykládat tak, že:

- vyžádaná osoba „má trvalé bydliště“ ve vykonávajícím členském státě, pokud zřídila své skutečné bydliště v tomto státě, a „zdržuje se“ tam, pokud si v důsledku stálého pobytu po určitou dobu v tomto členském státě vytvořila pouto k tomuto státu, které je srovnatelné s poutem vzniklým v důsledku bydliště;

- pro určení, zda mezi vyžádanou osobou a vykonávajícím členským státem existuje pouto, na jehož základě by bylo možné konstatovat, že se na tuto osobu vztahuje výraz „zdržuje se“ ve smyslu zmíněného čl. 4 bodu 6, vykonávajícímu justičnímu orgánu přísluší provést celkové posouzení více objektivních skutečností, kterými se vyznačuje situace této osoby, mezi něž patří zejména délka, povaha a podmínky pobytu vyžádané osoby, jakož i rodinné a hospodářské vazby, které tato osoba udržuje k vykonávajícímu členskému státu.

Ke druhé otázce

55 Podle toho, co uvádí předkládající soud, musí povolit výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného proti Sz. Kozłowskiemu, pokud zjistí, že tato osoba nemá v Německu „obvyklé bydliště“ ve smyslu § 83b odst. 2 písm. b) IRG.

56 S přihlédnutím k bodům 47 a 53 tohoto rozsudku, jakož i k odpovědi Soudního dvora na první otázku, již není namístě odpovídat v daném případě na druhou položenou otázku, jelikož vyžádaná osoba v původním řízení nespadá do rozsahu působnosti čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí.

K nákladům řízení

57 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Článek 4 bod 6 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy je nutno vykládat tak, že:

- vyžádaná osoba „má trvalé bydliště“ ve vykonávajícím členském státě, pokud zřídila své skutečné bydliště v tomto státě, a „zdržuje se“ tam, pokud si v důsledku stálého pobytu po určitou dobu v tomto členském státě vytvořila pouto k tomuto státu, které je srovnatelné s poutem vzniklým v důsledku bydliště;
- pro určení, zda mezi vyžádanou osobou a vykonávajícím členským státem existuje pouto, na jehož základě by bylo možné konstatovat, že se na tuto osobu vztahuje výraz „zdržuje se“ ve smyslu zmíněného čl. 4 bodu 6, vykonávajícímu justičnímu orgánu přísluší provést celkové posouzení více objektivních skutečností, kterými se vyznačuje situace této osoby, mezi něž patří zejména délka, povaha a podmínky pobytu vyžádané osoby, jakož i rodinné a hospodářské vazby, které tato osoba udržuje k vykonávajícímu členskému státu.

Podpisy.